

Biến mất trong màn mưa

(truyenngan.com.vn) Những thứ đàn ông như ông, chỉ đi săn người rồi hút máu như con dơi, con chuột, ông biết đâu là tình yêu là nhân nghĩa!

Chiều Sài Gòn mưa như trút nước.

Chị ướt lướt thướt trong cái áo mưa khuyến mãi mỏng te, ống quần tây sưng nước vì dầm trong nước sình đen sì ngập hết nửa bánh xe. Ngoặt vào con hẻm ở trọ nghèo, hẹp té vừa đủ cho 2 xe Honda lách nhau, chị dừng lại ngay trước cửa phòng trọ nằm cuối con hẻm cụt. Lật đặt tung cửa đẩy xe vào nhà. Căn phòng tối om, chị trút hết quần áo thoải mái ngay giữa nhà như mọi ngày và nhào ngay vào đồng chăn mềm sù sụ trên giường để ủ ấm thân hình đang rét cóng.

- Tía ơi, em nằm ở đây hả? Vậy mà tắt đèn tối om, không lên tiếng, làm hết hồn. Con quý!

Em nằm co quắp trong đồng chăn mềm, thân hình nóng như lửa. Chị giật mình sờ tay vào trán em:

- Trời đất, sao em nóng dữ vậy nè? Sốt hả?

Tay chị lướt qua khuôn mặt em ướt đầm đìa nước mắt rồi xuống đến đôi môi run lập cập của em giấu 2 hàm răng đang nghiến chặt:

- Có chuyện gì nữa rồi? Em kể chị nghe coi! Sao run dữ vậy nè?

- Anh ấy đẩy em xuống xe dưới trời mưa - em nức nở.

- Thằng khốn nạn! – chị nghiến răng trèo trẹo - Để chị đi tìm nó cho một trận.

Em níu lấy chị bằng bàn tay gầy gò nóng hôi hổi:

- Đừng chị ơi! Lỗi tại em mà! Anh ấy đâu có muốn vậy! - Đột nhiên em thở gấp gấp - em khó thở quá chị ơi...

- Bé, em có sao không? – chị cúi sát xuống khuôn mặt trắng bệch của em

cuống quýt hỏi, nước mắt trào ra cay xè...

Chiếc xe Porsche màu trắng sữa nhẹ nhàng dừng lại trước cánh cổng sắt đồ sộ đóng im ỉm, giàn hoa giấy tím nghiêng ngả trong gió giật. Ông bấm nút remote điều khiển, cánh cổng sắt lặng lẽ mở ra vừa đủ cho chiếc xe hơi lách vào và đóng sập lại, ngăn cách màn mưa trắng xóa với khuôn viên ngôi biệt thự tráng lệ im lìm bên trong. Đánh xe chậm chậm vào garage, ông bước nhanh vào cửa phòng khách. Ông chùi giày trên tấm thảm Ý dày đắt tiền, tay vuốt lại mái tóc mượt bóng keo, lấm tấm vài giọt mưa.

- Mưa mà ông chịu khó đi quá nhỉ?

Từ góc nhà tối tăm, nơi ánh đèn chùm pha lê không thể rọi đến, giọng bà vang lên lạnh lẽo. Ông cau mày, bước êm ái đến sau lưng bà, bàn tay khẽ chạm vào đôi má bột bọt phấn của bà:

- Mưa bất ngờ quá. May mà đường chưa bị ngập.

Bà giữ tay ông lại trong bàn tay mềm nhẽo không chút sức sống và trắng xanh của bà, đưa lên mũi, hít một hơi dài:

- Ông có mùi nước mưa, sạch sẽ, trong veo. Đạo này ông thật là sạch sẽ, hầu như không mùi!

Ông cười nhạt:

- Đi mưa mà sao không có mùi nước mưa? Sạch như vậy cũng không vừa lòng em ư?

- Quá sạch sẽ, cũng đáng ngờ!

Ông đẩy xe lăn của bà vào phòng:

- Em đi nghỉ đi, đừng suy nghĩ nữa. Anh cũng thay đồ rồi đi nằm ngay đây. Trời mưa làm không khí lạnh quá, không hợp với em đâu.

Mái đầu kiêu hãnh với mái tóc dày trứ nặng lổm đổm bạc của bà gục lên cái cổ trắng ngà có những nếp gấp chảy xệ, ũ rũ.

Ông với tay lấy chai Glenmorangie, Single malt Whiskey vàng óng rót ra chiếc ly pha lê cao cổ trong vắt và hớp từng ngụm nhỏ. Nằm dài trong ghế sofa da mềm êm ái, mắt nhắm nghiền, ngụm rượu đắng chát trôi qua cổ làm toàn thân ông nóng bừng rạo rực, nóng như khi thân thể tươi mát sẵn chắc nâu óng như tước mật ong của em cùng những đường cong gợi cảm ép sát vào ông đầy tin cậy nồng nàn. Và hương thơm thanh sạch trong trẻo từ làn da nâu mịn không chút tì vết. Ông nén hơi thở dài, dần dần gấp gáp, cổ nấn nịu cái mùi hương dính dấp trên người đang tan đi đầy luyến tiếc.

Chợt, trong màn sương mờ mịt ướt đầm nhục cảm của ký ức, đôi mắt thất thần đen nháy tuyệt vọng của em rờ rờ hiện lên trong màn mưa, ông chợt gợn nhói lòng vì cảm giác bất an lạ lùng. Lúc đó, ở ngay ngã tư đường gần nhà, trong màn mưa trắng xóa, ông đã dừng xe lại giục cô đi xuống. Ông không muốn lái xe đưa cô về nhà trọ, điều đó thật nguy hiểm, ông cũng không muốn chạy xe lòng vòng dưới mưa tìm 1 trạm xe bus hoặc 1 chiếc taxi đang lười biếng trốn mưa. Ông nghĩ tiện lợi nhất là cô xuống đứng chờ bên hiên nhà nào đó cho đến khi tạnh mưa và tự cô phải biết làm gì. Ông thản nhiên mở cửa xe nói:

- Em xuống đây nhé, gần nhà anh lắm rồi. ANh không thể đưa em đi xa hơn được nữa. Khu vực này ai cũng biết anh. Nguy hiểm lắm.

Cô đã im lặng, tần ngần nhưng ngoan ngoãn bước xuống xe, nhìn lại ông bằng đôi mắt đen rất lạ rồi bước đi mờ dần trong màn mưa.

Ông với tay lấy chiếc Iphone, bấm vào số máy mà ông thuộc nằm lòng (nên chẳng cần lưu lại trong sổ danh bạ với cái tên mờ mờ nào đó để bà không để ý). Tiếng chuông đổ hồi thúc giục và lạc vào những tiếng tí tí như tuyệt vọng. Ông kê sát điện thoại vào tai đầy khó chịu, đột nhiên nghe lời mờ tiếng nước nờ nho nhỏ rồi tắt lịm. Đáp lại tiếng a lô, a a lô giật giọng của ông vẫn là tiếng tút tút mỗi lúc một xa dần.

Sau lần chuông reo thứ mười, Ông buông máy xuống nền nhà trải thảm màu đỏ rượu chát, tim thắt lại trong một linh cảm xấu lạ lùng mơ hồ. Cô chưa bao giờ không bắt điện thoại của ông, ngay cả khi cô đang giận hờn và đòi chia tay. Cô cần ông như cần không khí để thở.

- Chỉ là mưa thôi, rồi cũng tạnh ,có gì ghê ghớm đâu - Ông nghĩ thầm rồi

chìm vào giấc ngủ sâu êm ái. Thân thể mệt nhọc nhưng đầy thỏa mãn.

Chị quen cô rất tình cờ trong nhóm tiếp thị bia mới được tuyển. Chị là dân kỳ cựu của nhà hàng. Kỳ cựu đủ để không thằng đàn ông nào dám sàm sỡ với chị, dù trong cơn say bí tỉ thì thân hình trắng tròn mũm mĩm và bộ ngực chật căng sau làn áo đầm thun màu xanh đồng phục làm nhức nhối mắt đám đàn ông. Tối hôm đó chị đã cứu cô khỏi bị đuổi việc, một thằng khách say thô bỉ thọc tay vào váy ngắn của cô lúc cô đang bưng mâm bia và ly đi lướt ngang. Cô thẳng thốt thét lên, hất mâm bia tung tóe vào người thằng đàn ông đang giở nụ cười khùng khục. Thằng đàn ông sượng sùng hầu như tỉnh rượu đã suýt nhào vào hành hung cô nếu chị không lừ lừ tiến đến, cười khiêu khích:

- Có gì vậy anh Hai, em này mới đến chưa biết anh thôi. Em thì biết anh từu lượng không cao lắm nên hay quơ nhằm.

Thằng đàn ông tự ái mắt đỏ lừ:

- Cô em ăn nói hay nhỉ? Sao biết ông anh yếu hay mạnh?

Cô cười cười mắt liếc sắc lạnh:

- Biết chứ, biết ông anh uống không qua nổi em đâu. Mình thử nè anh, nếu mà anh thua em thì không chấp con nhỏ này, coi như mình bỏ. Anh chịu không? Còn như mà em uống không lại ông anh, anh muốn gì em cũng chiều và 2 chị em của em cuốn chiếu ra khỏi quán. Ông anh đồng ý không?

Cả bàn nhậu ủa lên khoái trá, vậy là một màn cá độ đỏ đen được bày ra trong tiếng gõ ly hừng hực của đám đàn ông đang buồn chán say trò mới lạ. Những thùng bia H được mang ra liên tục, và các cô tiếp thị được dịp bật nắp bia tanh tách cho cuộc tỷ thí đặc biệt. Chị lặng lẽ uống từ từ trong tiếng hò reo cổ vũ của đám nữ tiếp thị, trong khi thằng đàn ông đã say lão đảo ngựa cổ dốc từng lon bia nốc ừng ực. Lúc thằng đàn ông đổ gục như cây chuối bị đốn ngang thân trên bàn, chị mới dỡ dang thùng bia thứ hai, mặt xanh lè lạnh tanh.

Nhưng chỉ kịp đi vào khuất sau cánh cửa toilet nữ, chị đã quỳ bên bồn rửa ối thông thốc và quật quẹo ôm chặt lưng cô suốt trên đường cô lái xe đưa chị về phòng trọ. Cô đã ở lại đêm đó, ngồi cả đêm đắp khăn lạnh, khuấy nước chanh

nóng cho chị giã bia, chịu nghe những khóc cười thê lương của chị. Đến sáng khi chị tỉnh lại, mở cặp mắt nặng như chì ra chị thấy cô ngồi gục đầu bên cạnh giường, vài sợi tóc lòa xòa trên lồm xương quai xanh, bàn tay gầy vẫn còn nắm lấy tay chị chặt cứng. Chị đã ứa giọt nước mắt đầu tiên sau bao năm đi làm lì lợm chai đá. Và hai người không lìa nhau từ đó.

Mấy thằng đàn ông trong nhà hàng lấp ló trên ghẹo chị và cô, chị cười híp mắt:

- Ừa thì tao phải lòng nó. Không yêu nó mới lạ!

Ai mà không phải lòng trước vẻ mỏng manh và đôi mắt đen láy có tia nhìn lạc lõng thảng thốt đó. Chị lừ lừ đe dọa bất cứ thằng đàn ông nào mon men tiếp cận cô:

- Thằng nào mà hại nó là tao thí mạng liền.

Nhưng chị không ngăn được khi cô tự lao đầu vào tình yêu với ông.

Đó là những ngày cô rạng rỡ nhất.

Cô đi học khoa văn chương trường đại học KHXH ban ngày , ban đêm đi làm tiếp thị bia kiếm tiền đóng học phí. Ông là giáo sư thỉnh giảng môn Tâm lý học. Ông hơn cô 30 tuổi, gần nửa đời người. Trái đời, lịch lãm, đầy kinh nghiệm và thu hút đàn bà mãnh liệt bằng vẻ phong trần nhưng cô đơn lãnh đạm của mình.

Riêng cô, cô yêu ông sâu sắc và đầy đau đớn bằng bản năng của đứa trẻ mồ côi thiếu thốn tình thương. Cô bị mẹ bỏ rơi từ bé, tuổi thơ của cô chìm trong men rượu của người cha nghiện ngập, u sầu. Những khi ông tỉnh táo, ông yêu cô bằng dồn hết tình cảm của cha lẫn mẹ, nhưng trong cơn say hầu như liên tục ông căm thù, hành hạ đay nghiến cô qua hình bóng của người mẹ bội bạc.

Cô mồ côi cha khi vừa tròn 15 tuổi, lúc người ta tìm ra xác cha cô co quắp lênh bênh dưới đĩa tôm của gia đình. Và từ đó cô luôn phải lòng những người đàn ông lớn tuổi hơn mình rất nhiều. Bằng cả nỗi khát khao thiếu thốn một người cha.

Chị đau đầu theo dõi từng cơn tình cảm thất thường của cô. Và để chạy trốn khỏi con mắt lạnh lẽo quan sát rình rập của chị, cô như co người lại, rút vào thế giới mộng mị hoàn hảo của riêng mình.

Có ngày cô bồn chồn, mắt mở to đầy háo hức, cho đến khi không chịu nổi cô hỗn hển ôm chị :

- Chị ơi, em yêu anh ấy. Em cho anh ấy rồi!

Chị nghiêng răng, trợn trừng mắt:

- Thằng chó, nó ép em à? Chị giết nó chết!

- Không! Không! Chị đừng nói bậy. Không phải anh ấy đòi hỏi, tự em, em thấy anh ấy tội quá. Anh chỉ nói là anh mơ đến em mỗi đêm, anh ngưỡng mộ và tôn thờ thân hình em, không bao giờ chạm đến. Chỉ biết khao khát và tôn thờ thôi!

- Trời ơi, thằng đĩ mồm... mà mày lại đi tin nó.

- Chị không hiểu anh ấy đâu. Tội anh ấy lắm, anh nâng niu em như báu vật, anh muốn khóc và luôn miệng khen em đẹp lắm, em tuyệt vời lắm, chưa bao giờ có ai yêu như em... em thương anh lắm chị ơi!

Mắt chị tối sầm lại:

- Nó có bảo vệ cho em không?

- Bảo vệ gì chị? Em không hiểu - cô tròn xoe đôi mắt đen - em và anh tự nhiên như vậy, anh tin tưởng em mà, dù em làm tiếp thị bia, anh biết mà không khinh thường em, không sợ em, vẫn yêu em hết mình. Em hạnh phúc quá! chị ơi, người cao quý như anh mà yêu con nhỏ tầm thường như em.

- Mày điên hả? Sao mà ngu dốt quá vậy? Nó có biết bảo vệ mày không? Lỡ có gì thì sao? Nó chỉ biết phần nó sung sướng thôi.

Mắt cô mờ tối lại:

- Không chị ạ...Em không biết gì chuyện đó. Mà anh cũng không nói gì. Lúc

đó, lúc đó... hai đứa đều không còn biết trời đất gì mà chị! Trời ơi, em làm sao bây giờ hả chị?

Không khó khăn lắm cho chị để đi điều tra thu thập thông tin và cuối cùng tiếp cận người đàn ông đó. Biết sở thích của ông, lịch làm việc của ông và cả gia tài đồ sộ của bố vợ mà ông được thừa hưởng: ngôi biệt thự cổ kính ngay cửa ngõ vào thành phố. Biết cả bà vợ tật nguyền của ông trong căn nhà lạnh lẽo to lớn không có bóng dáng trẻ con.

Với ngoại hình cao ráo xinh xắn và vốn tiếng Anh vừa phải, chị dễ dàng xin vào làm ở quán café HI-END nhạc jaz sang trọng mà ông thường lui tới. Rồi chị cũng làm quen được với ông, dễ dàng như thế, khi bắt gặp cặp mắt như dính keo vào đỉnh hình tam giác nhọn xẻ sâu của cổ áo và phần ngực trắng ngần cố ý lộ ra trễ nải. Chị luôn lượn lờ bên bàn của ông mỗi khi ông ghé quán và thưởng cho cặp mắt chiêm ngưỡng đờ dãn của ông nụ cười ngọt ngào, khuyến mãi thêm lúm đồng tiền sâu duyên ngầm. Ông ngày càng ghé quán thường xuyên hơn, chải chuốt hơn, tia mắt nhìn vào cổ áo chị bạo dạn hơn, sục sạo hơn. Và chị biết kế hoạch của chị đã thành công một nửa.

Phần thứ hai của kế hoạch đến nhanh hơn chị tưởng khi những va chạm cố ý khéo léo của chị đã được ông hưởng ứng một cách kín đáo mà hăm hở rạo rức. Một ngày mưa, quán vắng khách, ông kéo chị ngồi lại bên cạnh ông và hỏi han hoàn cảnh bằng chất giọng trầm ấm quyến rũ (mà chị đã được nghe cô kể mỗi đêm). Bài bản đã được chị thuộc lòng, nay chỉ được ôn lại bằng giọng nói thỏ thẻ ngọt ngào điêu luyện của chị, nhà nghèo, ở quê, lên thành phố vừa đi học vừa đi làm phụ bố mẹ, không anhem bà con, tứ cố vô thân... Chị thoáng thấy tia nhìn ranh mãnh trong mắt ông (có lẽ ông đã quen với những câu chuyện dạng này chẳng?).

Sau câu chuyện làm thân đó là những lần ông khéo léo kín đáo tip thêm tiền cho chị cùng những món quà nhỏ tiết thực đúng dịp và chị cũng cảm động chơm chớp mắt e lệ từ chối lấy lệ như các cô gái khác. Cuối cùng là món quà điện thoại di động nhỏ xinh để làm cầu nối liên lạc, và những tin nhắn mùi mẫn ngọt ngào như kẹo mỗi đêm. Sau đó là những hẹn hò ở những góc tối, những quán vắng, mà chị chấp nhận ngay vì biết vị trí của ông cần sự kín đáo, vả lại (với một chút tinh ranh ngầm) chị cần một không gian cho những cử chỉ vô ý nửa khiêu khích mời gọi, nửa kháng cự từ chối của chị khiến ông khao khát như điên dại và tìm mọi cách để chinh phục.

Khi ngày ấy đến, nằm bên ông trong 1 căn phòng khách sạn nhỏ bé nhưng sang trọng, khi ông đã mê man gục đầu vào ngực chị với những lời quyến dụ ngọt ngào quen thuộc, em xinh đẹp báu vật, anh chỉ dám mơ tưởng hàng đêm, không dám chạm tới ..của ông, chị vừa lạnh lẽo điều khiển camera máy điện thoại quay hình trong góc giường, vừa tránh né những nụ hôn tham lam ướt nhèm của ông như mưa trên mắt trên môi. Khi ông đã hầu như đến cực điểm điên dại vì thèm khát, chị ngồi thẳng lên, đẩy mái đầu lốm đốm bạc của ông ra khỏi người và lạnh lẽo nói:

- Thôi nhé anh, mình nói chuyện đàng hoàng nào.

Như vẫn chưa tỉnh táo, ông cố gắng níu kéo:

- Bây giờ nói chuyện gì nữa em? Anh muốn nói chuyện bằng ngôn ngữ khác kia!

- Anh biết cô bé này chứ? - Chị gí bức hình của cô mặc áo dài trắng nở nụ cười trong trẻo vào mặt ông.

Mặt ông tái dại đi, trắng bệch và nhìn cô thẳng thốt:

- Ở đâu em có tấm hình này? Em biết cô bé này à? Em là ai?

- Không cần biết tôi là ai và vì sao hết. Nó là em gái tôi. Tôi nói cho ông biết, ông mà còn tiếp tục hăm hại em gái tôi thì đừng trách tôi. Ông biết tôi có cái gì trong tay rồi đó. Ông không biết tôi là ai, nhưng tôi biết rất rõ ông là ai và ở đâu!

Ông nhìn cô rất sâu và bình thản:

- Chắc em lầm rồi. Tôi không làm hại gì em gái em hết. Cô ấy yêu tôi và tôi cũng yêu cô ấy. Tôi không lừa gạt gì cô ấy. Chỉ vì muốn trả thù cho em gái mà em bày ra tất cả những chuyện này à? Em thật là ...

Cô cười nhạt, lừ lừ mắt (ôi cô đã quen lừ mắt với đàn ông như thế này)

- Yêu à? Thế còn bà vợ ngồi xe lăn của ông ở nhà? Thế còn này giờ ông làm gì ở đây với tôi và những cô gái trẻ khác ở những chỗ khác?

Ông gục mặt vào bàn tay, nói yếu ớt:

- Cô ấy đặc biệt, cô ấy khác tất cả mọi người, chưa có ai yêu tôi bằng cô ấy. Tôi không giấu diếm cô ấy chuyện gia đình. Tôi cũng không giấu diếm tôi thiếu thốn tình cảm như thế nào.

Ông chợt níu lấy tay cô, tha thiết:

- Em có biết cô ấy bây giờ ở đâu không? Lần cuối cùng tôi và cô ấy gặp nhau là một chiều mưa to. Rồi sau đó tôi chẳng bao giờ liên lạc được với cô ấy nữa. Như là cô ấy đã biến mất trong màn mưa. Tôi nhớ cô ấy lắm. Tôi đi tìm cô ấy khắp nơi.

Cô quắc mắt giận dữ:

- Ông là đồ đạo đức giả, ông xô nó xuống xe trong mưa, nó bị bệnh nặng vì đau khổ tuyệt vọng và vì ông lây bệnh cho nó. Tôi đưa nó vào bệnh viện, chưa lành thì nó đã trốn viện mất tăm. Tôi cũng đi tìm nó khắp nơi. Tôi tìm đến ông là để hỏi ông đó. Ông biết ông đã làm gì nó không? Những thứ đàn ông như ông, chỉ đi săn người rồi hút máu như con dơi, con chuột, ông biết đâu là tình yêu là nhân nghĩa!

Ông úp mặt vào tay, mái đầu bạc rung lên đau đớn:

- Tôi hối hận từ lâu lắm rồi. Em đừng hiểu lầm tôi. Tôi muốn đi tìm cô ấy, đền bù cho cô ấy. Tôi xin em. Tôi không phải là người tệ như vậy...

Cô bước đến bên cửa sổ, nhìn uất ức vào trời xanh, hỏi em, em ở đâu, em có nghe được những lời này không? Hay là em đã trong veo tan biến vào màn mưa mất rồi. Chẳng còn tha thiết gì đến những con người đang ngụp lặn chung quanh em nữa.

Cô đến bên ông, lật khuôn mặt nhàu nát của ông lên, nhìn đôi mắt đỏ ngầu và giọt lệ hiếm hoi đang ứa ra của ông. Rồi quay mặt bước đi.

Có phải cô đang nghe tiếng kêu tên em của ông không? Hay chỉ là cô tưởng tượng?

Ngoài trời vẫn mưa. Từng hạt xiên xiên. Không ướt đất.